

Aç Kollarını Şehr İ İstanbul

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Ağustos 2017

Mühürlü yalanlar derliyor evren, kayıp sancakların artık heyecanlarında ibareler biriktiriyor.

Nakşeden günde nizamların ölçüt bildiği kelamla örtüşüyoruz kimi zaman. Aykırı ve yersiz hükümlerle boy ölçüşüyoruz zaman zaman.

Katliam benzeri kazalarda, evlilik dışı çocuklarda bir de denginden mahrum bestelerde... kıtaların gönülsüz yorgunluğu, atlas yorganların ayak boyu yalnızlığı hele ki densiz şarkıların lahzasında kuytu yalnızlığımızla yüzleştığımız gecenin saklı hüznünü de meşk eyleyen mazoşist varlıklarımız.

Acıyla tümlenen aslında açların dar mezheplerinde geniş bildiğimiz belki de kopup geldiğimiz ana kucağı hele ki yumuşak saçlı öfkemizde bile yalın bir seyir izliyor zaman ve münferit acılarla da yetinmiyoruz yersiz nidaları kayıt altına aldığımız mahzun şehir bile tenhalaşırken lal semtlerine düşen yakamoz gizeminde aday iken ölüme ama asla da dile getirmezken.

Körüklü otobüslerinde dolduruşa gelen cihan ve ana yarısı gölgelerimiz.

Şehr-i İstanbul'un bile kımlıtsına teyakkuz eden benlik simsarları.

Göller kadar durgun mizaçlarımız.

Fırtına yüklü deli hava.

Deliren iç sesimizin de beyanı yine gecenin okşadığı dolunayda teftişe çıkan yıldız misali her birimizin kaçan uykusu.

Derli toplu yalnızlıksa adına methiyeler dizilen.

Kopçası olmayan bir sükûnet ise özlem duyulası.

Aşka sıra gelmeden ölüp giden çocuk yalanlarımız mı yoksa çocuk gelinlerin acısı çok çok taze iken saçak saçak?

Külliyen yalan, diyen gece bekçilerinin ruhuna bir Fatiha.

Boynuzlu gölgelerde ise biriken istila yürekler yine düne nazire yine anda saklı ama asla yarına da çıkma

ihimali olmayacak o sergüzeşt bestede durağan kıtalar misali...

Milatların devindiği ama mihrabın da asla solup gocunmadığı.

Kelaynak kuşlarına özenen beyhude iklimler belki de farkındalığın gocunduğu, yalnızlığın örselendiği ve kıyamet habercisi iken boy boy plazalar.

Devingen ruhların notası.

Kılıksız mazeretlerin rotası.

Tümlenen geçim kaygısının ise gözü pek temsilcileri yine ekmeğini taştan çıkararak nicesi.

İstanbul gibi soytarı bir kelamı mademki matem bildik ve mademki bir selamın geri dönümü dahi yok semt pazarlarına yolu düşen bir gölgeden de hallice ve mademki kayıpları ayıp saydık ve ayıp şarkıları da yasak belledik...

Aç kollarını yaslı şehir ve kapa gözlerini sen sevgili!

İfşa edilesi yalnızlığın mimarı iken beyhude satırlarım ve kılı kırk yararken baş koyduğum her sevda masallarında...

Büyümeyle iştiğalim son zamanlarda ve içimde büyüyen yorgun sancım üstelik sanrılarımı mesken bilip sakıncalarını da görmezden geldiğim hikâyeye kahramanlarının kayıp ayak izleri ve...

Demlendiğim şehrin derlediğim şiirlerinde ölmeye geldim gece gece.

Aç kollarını şehir-i İstanbul.